

L'Ordre de 10 de novembre de 1986 (DOG núm. 766, de 14 de novembre) de convocatòria de concurs per a la concessió dels premis per fomentar l'esperit científic entre la joventut, de la CIRIT, estableix que els treballs s'han de presentar en català.

Finalment, i com en anys anteriors, el Departament de Justícia, mitjançant l'Ordre de 31 de juliol de 1986 (DOG núm. 734, d'1 de setembre), convoca un concurs per atorgar beques per a la preparació d'oposicions a Judges, Fiscal i Secretari de Jutjat, en el qual es valora el coneixement de la llengua i es vetlla per l'aprenentatge del Llenguatge Jurídic.

I.2. ESTAT ESPANYOL

per Joan Ramon SOLÉ I DURANY

Normativa sobre etiquetatge i retolació

Pel que fa als productes alimentaris, observem una sistemàtica imposició de l'ús del castellà emparada en part pel fet que, d'entre les oficials dins l'Estat espanyol, només aquesta llengua és reconeguda a les Comunitats Europees. A aquest fet cal afegir la situació de litigi competencial existent, ja referenciada en els números 3 i 4 d'aquesta Revista (v. les *Notes* corresponents), per veure fonamentada aquesta imposició. Així, l'Ordre de 29 d'octubre de 1986 (BOE núm. 267, de 7 de novembre), per la qual es modifica la norma de qualitat per a la patata de consum destinada al mercat interior, preceptua l'ús del castellà en el contingut obligatori de les etiquetes. En un sentit idèntic s'expressa l'Ordre de 29 d'octubre de 1986 (BOE núm. 267, de 7 de novembre), per la qual s'aprova la norma de qualitat per a tripes naturals amb destinació al mercat interior.

Pel que fa a la normativa d'adaptació a les Directrius comunitàries, s'imposa l'ús del castellà en els certificats d'inspecció veterinària a què fan referència els Reials Decrets números 1754 i 1755, de 28 de juny de 1986 (BOE núm. 207, de 29 d'agost) pels quals s'estableixen les normes tècniques per al mercat de cap de bestiar mort, despulles i productes càrnics (d'aviram en el cas del segon Reial Decret esmentat), com també els certificats d'inspecció veterinària esmentats, per al comerç amb els Estats membres de la CEE (v. les normes 16 i 17 en el primer Reial Decret, i la norma 12 en el segon).

No parlen de la llengua, per contra, l'Ordre de 29 d'octubre de 1986 (BOE núm. 267, de 7 de novembre), per la qual s'aprova la norma general de qualitat per a la cansalada i la cansalada viada adobada, destinades al mercat interior, el Reial Decret 2551/1986 de 21 de novembre (BOE nú-

mero 302, de 18 de desembre), pel qual es regula l'elaboració i comercialització de l'oli de pinyola refinat i d'oliva, ni tampoc l'Ordre d'11 de desembre de 1986 (BOE núm. 302, de 18 de desembre), per la qual s'estableixen normes complementàries als Reglaments (CEE) 355/79, 997/81 i 3309/85 en matèria de designació i presentació de productes vitivinícoles.

Pel que fa a l'àmbit no alimentari, el Reial Decret 2374/1985, de 20 de novembre, pel qual s'estableix la subjecció a especificacions tècniques de les centrals telefòniques privades, d'acord amb la correcció d'errades publicada al BOE núm. 244, de 20 de novembre, estableix el següent: «4.1 Totes les indicacions referents a la funció dels comandaments o la dels connectors de l'equip hauran d'estar redactades en idioma castellà, o representades a través dels símbols continguts en la norma UNE 20-557-81», i «4.3 La documentació que acompanyi l'equip haurà d'estar redactada en castellà i incloure, com a mínim, el manual de l'usuari».

En el mateix sentit, el Reial Decret 1495/1986 de 26 de maig (BOE núm. 173, de 21 de juliol), pel qual s'aprova el Reglament de Seguretat en les Màquines, disposa el següent: «article 14.2. — Aquestes instruccions inclouran els plànols i esquemes necessaris per al manteniment i la verificació tècnica, estaran redactades almenys en castellà i s'ajustaran a les normes UNE que els siguin d'aplicació. 3. — Portaran, a més a més, una placa en la qual figuraran com a mínim, les següents dades, escrites almenys en castellà (...)».

Toponímia

En aquest àmbit cal fer referència sobretot a l'Ordre de 3 juny de 1986 (BOE núm. 168, 15 d'agost de 1986) de desplegament del Reial Decret 382/1986 de 10 de febrer (v. la *Crònica* anterior), per la qual es crea, organitza i regula el funcionament del Registre d'Entitats Locals. L'article 2 d'aquesta Ordre estableix els criteris determinadors de les dades que s'han d'incloure en la sollicitud d'inscripció al registre. Entre aquestes es fa referència a la denominació de l'entitat local i, si s'escau, a la seva capitalitat. Pel que fa als municipis l'apartat *a*) diu que «en els municipis de nova creació es consignarà la que figuri com a tal en la disposició que autoritzi la creació. En els municipis existents es consignarà l'actual denominació reconeguda oficialment. (...) Capitalitat: es consignarà el nom de la localitat en què aquella resideixi».

Pel que fa a les províncies, s'hi diu: «Denominació: en les províncies de nova creació es consignarà la que figuri com a tal a la Llei per la qual hagi estat creada. En les províncies existents es consignarà l'actual denominació reconeguda oficialment. (...) Capitalitat: es consignarà la denominació de la ciutat en què aquella resideixi.»

Pel que fa a la denominació de les altres entitats locals, l'ordre alludeix

a la disposició que les crea o regula, i quan es parla de la seva capitalitat, es diu el mateix que en el cas dels municipis i les províncies. L'ordre que comentem segueix el Reial Decret 382/1986, de 10 de febrer, citat en la *Crònica* anterior, quan a l'article 16 estableix els tràmits que han de dur a terme les comunitats autònomes en relació amb el Registre d'Entitats Locals, «perquè tingui caràcter oficial la denominació dels nous municipis, com també el canvi de denominació dels ja existents».

En relació amb el Reial Decret Legislatiu 781/1986, de 18 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de les disposicions legals vigents en matèria de Règim Local, referenciat també a la *Crònica* anterior, cal dir que el Parlament ha promogut un recurs d'inconstitucionalitat contra, entre d'altres, el seu article 25.2, que vam reproduir, i el Consell Executiu ha fet el mateix i a més també ha impugnat l'article 11.3, que també vam reproduir. La referència de tots dos recursos d'inconstitucionalitat és la següent: La primera va aparèixer al BOE núm. 187, de 6 d'agost de 1986, amb el número 826/1986. La del Govern de la Generalitat al BOE núm. 233, de 29 de setembre, i té la referència número 842/1986.

Altres disposicions referents a l'Administració local

A l'Ordre d'11 de juny de 1986 (BOE núm. 147, de 20 de juny), s'hi dicten les normes i instruccions tècniques precises per a la formació del fitxer nacional d'electors ajustat a la renovació dels padrons municipals d'habitants de 1986 i l'elaboració de llistes electorals que en deriven. Aquesta ordre reproduïx els models en castellà i no preveu que siguin en d'altres llengües.

Prou coneguda és la regulació de l'ús de la llengua en certa documentació de les entitats locals prevista al Reial Decret 2568/1986, de 28 de novembre (BOE núm. 305, de 22 de desembre), pel qual s'aprova el Reglament d'Organització, Funcionament i Règim Jurídic de les Entitats Locals. Efectivament els articles 86, 110 i 201 van aixecar una onada de protestes considerables, pel fet que la contradicció que obrien en relació amb la doble oficialitat vigent a Catalunya i a les altres comunitats autònomes amb llengua pròpia diferent del castellà constituïa un greu element perturbador de la competència i la jerarquia de les normes que regulen la matèria lingüística.

La qüestió ha quedat quasi totalment resolta a través d'una «correcció d'errades» aparegudes al BOE núm. 12, de 14 de gener de 1987. L'article 86 del Reglament d'Organització, Funcionament i Règim Jurídic de les Entitats Locals (ROFRJEL), d'acord amb aquesta redacció, queda com segueix:

«1. Les convocatòries de les sessions, les ordres del dia, les mocions, els vots particulars, les propostes d'acord i els dictàmens de les Comissions

Informatives es redactaran en llengua castellana o en la llengua cooficial de la Comunitat Autònoma a la qual pertanyi l'entitat, d'acord amb la legislació aplicable i els acords adoptats al respecte per la corresponent Corporació.

»2. En els debats podran utilitzar-se indistintament la llengua castellana o la cooficial de la Comunitat Autònoma respectiva.»

La redacció anterior de l'apartat primer d'aquest article deia el següent:

«1. Les convocatòries de les sessions, les ordres del dia, les mocions, els vots particulars, les propostes d'acord i els dictàmens de les Comissions Informatives es redactaran, en tot cas, en llengua castellana.

»Es redactaran, així mateix, en la llengua cooficial a la Comunitat Autònoma a la qual pertanyi la Corporació, quan així ho exigeixi la legislació de la Comunitat Autònoma o no acordi la Corporació.»

L'article 110, també després de la «correcció», queda com segueix:

«1. Serà aplicable a la redacció de les actes allò que disposa l'article 86.1, quant a la utilització de les llengües.

»2. L'acta, un cop aprovada pel Ple, es transcriurà en el Llibre d'Actes, i serà autoritzada amb les firmes de l'Alcalde o President i del Secretari.»

L'anterior redacció de l'article 110.2 era la següent:

«Si el Secretari no coneix la llengua cooficial a la Comunitat Autònoma a la qual pertany l'entitat local, la redacció del text en la llengua cooficial serà realitzada per una persona idònia designada per la Corporació, la qual firmarà la traducció. L'acta serà aprovada en la seva versió bilingüe i aquesta versió la certificarà el Secretari amb l'excepció, pel que es refereix a la versió traduïda, que així resulta de la seva traducció.»

Finalment, l'article 201 afegeix:

«Les actes i les resolucions redactades en versió bilingüe es transcriuran als llibres corresponents mitjançant el sistema de doble columna, una per a cada llengua, amb la finalitat de facilitar-ne la seva confrontació i el seu ús.»

La redacció inicial dels dos primers articles va provocar, com diem, una onada de protestes i declaracions en el sentit que aquestes disposicions són inaplicables a Catalunya perquè són contràries a l'Estatut d'Autonomia i a la Llei de Normalització Lingüística. La redacció de l'article 86.1 tenia un to, però, clarament impositiu respecte a les comunitats autònomes amb dues llengües oficials, ja que si s'hi especificava la possibilitat que tenien

aquestes i els municipis d'establir disposicions que exigeixin de redactar *també* la documentació en la llengua oficial pròpia, sembla que es volia dir que en aquest aspecte les comunitats autònomes no podrien regular en un sentit contrari al del ROFRJEL. Les protestes eren, doncs, plenament justificades.

Com a resultat dels canvis queden ara uns articles respectuosos amb la doble oficialitat, però inútils per tal com regulen una matèria, la llengua, que segons les sentències del Tribunal Constitucional de 26 de juny de 1986 integra una competència exclusiva de les comunitats autònomes amb dues llengües oficials. Així mateix, la supletorietat de l'article 201 transcrit respecte a la voluntat del mateix ajuntament fa que la prescripció que s'hi inclou sigui també certament innecessària.

Funció pública

Pel que fa a la provisió de places de funcionari, cal esmentar el Reial Decret 2003/1986, de 19 de setembre (BOE núm. 234, del 30), pel qual s'aprova el Reglament Orgànic dels Cossos Oficials, Auxiliars i Agents de l'Administració de Justícia. El seu article 51.6 diu el següent: «No obstant el que disposa l'apartat anterior (sobre procediment d'adjudicació de destinacions i llocs de treball), en els concursos per a la provisió de places en el territori d'aquelles comunitats autònomes que tinguin una llengua oficial pròpia, el coneixement oral i escrit d'aquesta, degudament acreditat mitjançant certificació oficial, comportarà el reconeixement, solament a aquests efectes, de sis anys d'antiguitat per sobre de la que tingués el funcionari (article 471 LOFJ).»

Ensenyament

En aquest àmbit cal remarcar dues disposicions. En primer lloc, l'Ordre de 3 d'octubre de 1986 (BOE núm. 242, del 9), per la qual s'estableixen normes procedimentals aplicables a concursos de trasllats de Cossos Docents d'Ensenyaments no Universitaris durant el curs 1986/87, estableix, en el seu apartat tercer, que «En les convocatòries específiques d'aquelles comunitats autònomes la llengua pròpia de les quals tingui caràcter oficial es podran establir els requisits legalment exigibles en raó de la cooficialitat de les llengües». En un altre sentit, l'Ordre de 7 de novembre de 1986 (BOE núm. 282, del 25), per la qual s'aprova la realització de les experimentacions educatives proposades pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya en centres docents dependents d'aquesta Administració reproduceix un annex pel qual es regula el projecte d'experimentació per al primer cicle d'ensenyament secundari. En el primer punt de

l'annex, on es recullen les consideracions generals i les directrius bàsiques del projecte, s'estableix l'objectiu de «a) Desenvolupar la capacitat d'expressió oral i escrita: expressar-se oralment i per escrit en les dues llengües oficials de Catalunya, amb correcció adequada al tipus de missatge (pel que fa als aspectes gramaticals —morfologia i sintaxi—, ortogràfics, lèxics —generals i específics de matèria—) i presentació correcta».

Registres de dependència estatal

Pel que fa al Registre civil, cal fer esment del Reial Decret 1917/1986, de 29 d'agost (BOE núm. 225, de 19 de setembre) de modificació de determinats articles del seu Reglament, on trobem certes modificacions que denoten que s'ha tingut en compte l'existència de diverses llengües oficials, de manera que en molts articles s'ha substituït l'expressió castellà o espanyol per «llengües espanyoles». Així, als articles 206.1, 209.5è. i 220.5è. Pel que fa al primer d'aquests, sembla que fa possible que siguin corregits els cognoms catalans que contenen arcaïsmes, faltes d'ortografia i formes castellanitzants. Fins i tot la seva interpretació àmplia podria possibilitar la traducció entre les llengües espanyoles. Creiem, però, que pel que fa a la mera correcció hauria calgut donar més facilitats als ciutadans tot evitant-los la necessitat de demostrar una «situació de fet no creada per la persona interessada» (art. 205) i d'adreçar-se al Ministre de Justícia. Una solució àgil i satisfactòria hauria estat incloure el supòsit que comentem entre els expedients que pot resoldre el Jutge de primera instància (art. 209), amb què els requisits es reduïrien a presentar un certificat d'algun organisme competent acreditatiu de la grafia correcta. De fet, no ens semblaria desenraonat instar una correcció gràfica d'un cognom català mitjançant la interpretació analògica del cas de l'article 209.5è. del Reglament, és a dir, que és del tot lògic pensar que si la llei facilita «l'adequació gràfica a les llengües espanyoles de la fonètica d'un cognom estranger», encara consideri més protegible l'adequació gràfica a aquestes llengües espanyoles de la fonètica d'un cognom que pertany precisament a la llengua a la qual es vol adequar gràficament.

A part d'aquestes qüestions, cal constatar el fet lamentable que la reforma no hagi estat aprofitada per adequar la normativa sobre admissió i inscripció d'assentaments a les prescripcions de l'article 3 de la Constitució. Efectivament, es manté gairebé intacte l'article 86 del Reglament:

«Amb els documents no redactats en castellà o escrits en lletra antiga o poc intel·ligible, s'acompanyarà traducció o còpia suficient feta per Notari, Cònsul, traductor o un altre òrgan o funcionari competents.

«No és necessària la traducció si a l'Encarregat li'n consta el contingut.»

Tampoc no ha estat modificat el fet que sigui un defecte formal dels assentaments l'ús d'un idioma diferent del castellà, ni tampoc no ho han estat les altres disposicions que bandegen la possibilitat d'usar aquestes altres llengües oficials (arts. 298.6 i 300 del Reglament, Ordre del Ministeri de Justícia de 24 de desembre de 1958, etc.).

En relació amb l'article 86 del Reglament del Registre civil, i al fet que aparegués al Reial Decret 1917/1986 esmentat, cal dir que amb data 13 d'octubre de 1986 el Consell Executiu va trametre al Govern de l'Estat un requeriment d'incompetència referit a aquest article. El 14 de novembre de 1986 el Govern de l'Estat va acordar d'atendre'l i de modificar l'article 86 transcrit, en el sentit que en la nova redacció «es tingui en compte el reconeixement constitucional, juntament amb el castellà, del caràcter cooficial de les altres llengües espanyoles en aquelles comunitats autònomes que així ho tinguin establert en els seus Estatuts d'Autonomia». Amb tot i això, a l'hora d'escriure aquestes ratlles el BOE no ha publicat encara cap reforma de l'article comentat, amb la qual cosa cal entendre formalment eficaç una norma que el seu mateix promulgador reconeix com a mancada de suport legal.

Pel que fa al Registre mercantil, la Resolució de 27 d'agost de 1986 (BOE núm. 213, de 5 de setembre) de la Direcció General dels Registres i del Notariat, per la qual s'aproven els models de llibres d'inscripcions i els seus fulls mòbils per a extensió d'assentaments en aquests registres, es declara obligatori de portar aquest sistema i es dicten noves instruccions a l'efecte, no preveu ni prohibeix l'existència de llibres i assentaments en les diverses llengües oficials. El mateix fa, quant al Registre de la Propietat, la Resolució de 26 d'agost de 1986 (BOE núm. 215, de 8 de setembre) d'aquella Direcció General, per la qual s'aproven els models de llibres d'inscripcions i els seus fulls mòbils per a extensió d'assentaments en aquest Registre i es dicten noves instruccions per a portar-los que refonen i substitueixen les anteriorment vigents.

Altra legislació estatal sobre llengües

El Reial Decret 1457/1986 de 10 de gener (BOE núm. 169, de 16 de juliol), pel qual es regulen l'activitat industrial i la prestació de serveis en els tallers de reparació de vehicles automòbils, i dels seus equips i components, imposa l'ús del castellà en el seu article 12, on es regula la informació obligatòria que cal posar a la disposició de l'usuari. Aquest Reial Decret i, en concret, la imposició del castellà que estableix, no són aplicables a Catalunya perquè la matèria que regula és de competència de la Generalitat (article 12 EAC). És en aquest sentit que el Departament d'Indústria i Energia ha dictat l'Ordre de 3 d'octubre de 1986 que es comenta a la *Crònica* de Catalunya.

En un altre sentit, cal esmentar el Reial Decret 224/1986 de 24 d'octubre (BOE núm. 258, de 28 d'octubre), pel qual es modifica parcialment el Reial Decret 1732/1985, de 24 de setembre, regulador de les condicions dels locals i les característiques oficials dels elements materials a utilitzar en els processos electorals. La modificació es fonamenta en el reconeixement del dret de sufragi en la llengua pròpia, i per tant, de la discriminació que comportava l'anterior Reial Decret, la qual discriminació elimina parcialment. Diem això pel fet que la reforma no vigila tots els detalls, ja que en el Reial Decret 224/1986 s'obliga a utilitzar el tractament castellà *D./Dña.* sense respectar les formes genuïnes de cada llengua. Això portarà a la contradicció que mentre els noms seran en molts casos en català, es mantindrà el tractament immediat a aquest nom en una forma aliena. La consideració de les llengües altres que el castellà s'ha fet, doncs, en aquest cas, tard i a mitges.

Com a conseqüència de la imposició de l'ús del castellà que fa la nova llei de patents (v. la *Crònica* anterior), és lògic que el Reial Decret 2245/1986 de 10 d'octubre (BOE núm. 261, de 31 d'octubre), pel qual se n'aprova el reglament, continuï fent preceptiu l'ús del castellà (v. els articles 13.3, 14.2 i 23a). També imposa que la informació sigui en castellà el Reial Decret 2395/1986, de 22 d'agost (BOE núm. 279, de 21 de novembre), pel qual s'estableix la subjecció a especificacions tècniques dels equips per a electrocirurgia amb corrents d'alta freqüència (v. els apartats 5.5.2, 3 i 4). També ho fa el Reial Decret 2424/1986, de 10 d'octubre (BOE núm. 283, de 26 de novembre) relatiu a l'aplicació del Conveni sobre la concessió de patents europees fet a Munic el 5 d'octubre de 1973. Igualment imposa l'ús del castellà l'Ordre de 2 de desembre de 1986 (BOE núm. 291, de 5 de desembre), per la qual es regula el procediment per a l'obtenció del certificat d'acceptació radioelèctrica d'equips i aparells radioelèctrics (art. 4.1.a).

Més respecte envers les llengües diferents del castellà mostra el Reial Decret 2528/1986, de 28 de novembre (BOE núm. 297, de 12 de desembre), pel qual es modifica el Reglament General de Contractació de l'Estat per adaptar-lo al Reial Decret Legislatiu 931/1986, de 2 de maig, i a les Directrius de la Comunitat Econòmica Europea. Així, el seu article 25.3 diu que «La personalitat de les empreses s'acreditarà davant l'Administració de la manera següent: 3. Les Empreses estrangeres presentaran els seus documents constitutius traduïts de manera oficial al castellà o, si s'escau, a la llengua de la respectiva Comunitat Autònoma, en el territori de la qual tingui la seva seu l'òrgan de contractació». Vegeu-ne també els articles 96 i 96 *bis*. També cal remarcar positivament la reglamentació del servei de teletext, publicada en annex a l'Ordre de 24 de novembre de 1986 (BOE núm. 289, de 3 de desembre), ja que s'hi recullen les especificacions tècniques necessàries perquè el sistema escollit permeti satisfer la necessitat d'incloure totes les llengües oficials espanyoles com a vehicle idoni de difusió.

Són diversos els acords i tractats internacionals amb referències diverses a qüestions lingüístiques. Hi observem, però, que de cara a l'estranger a Espanya hi ha un sol idioma oficial, que aquests tractats i acords anomenen espanyol, amb què hom deu considerar que l'article 3 de la Constitució és radicalment inexistent de cara a l'exterior. Per exemple, el Conveni Internacional del Blat, 1986 (BOE núm. 207, de 29 d'agost), que comprèn el Conveni sobre el Comerç del Blat, 1986, fet a Londres, el 14 de març de 1986 i el Conveni sobre l'Ajuda Alimentària, 1986, fet a Londres el 13 de març de 1986, estableix, en el seu article xxvi, que els textos en espanyol (sic), francès, anglès i rus són tots igualment autèntics. L'Acord (BOE núm. 220, de 13 de setembre) complementari al Conveni Bàsic de Cooperació Tècnica entre els Governos d'Espanya i de la República Popular de Moçambic sobre matèries sociolaborals i, en especial, de Formació Professional, fet a Madrid el dia 26 de juny de 1984, estableix, en el seu article VI, que «Els becaris que hagin de viatjar a Espanya amb motiu dels programes establerts en l'article II d'aquest Acord, hauran de posseir un coneixement adequat de la llengua espanyola, i els experts espanyols que prenguin part en el desenvolupament dels programes establerts a la República Popular de Moçambic hauran de posseir un coneixement adequat de la llengua portuguesa».

En un altre sentit, és curiosa la recomanació d'usar l'anglès que fan algunes disposicions establertes internacionalment. Així, l'Ordre de 29 d'agost de 1986 (BOE núms. 225 i 226, de 19 i 20 de setembre) per la qual s'actualitza el Reglament Nacional i les Instruccions Tècniques per al Transport sense Riscs de Mercaderies Perilloses per Via Aèria, estableix, en els seus punts 2.5, 3.2, 4, 9 i 10 i 4.1.7 i 4.1.10, que els missatges *haurien* d'anar en anglès, a més a més de les altres llengües que exigeixi l'Estat d'origen. Aquesta recomanació esdevé obligació en el cas que les mercaderies travessin determinats Estats. Així: Austràlia (esmenes AU 2, 3 i 4), Brunei Darussalam (esmena BN1), Països Baixos (esmena NL1), Nova Zelanda (esmena NZ1) i Estats Units (esmena US15). També hi ha una companyia aèria, l'Ansel Airlines, que exigeix l'ús de l'anglès (esmenes AN 01 i 02).

L'article 14 del Conveni sobre concessió de Patents Europees, fet a Munic el 5 d'octubre de 1973 (BOE núm. 234, de 30 de setembre de 1986), estableix que les llengües oficials de l'Oficina Europea de Patents són l'alemany, el francès i l'anglès, i obliga indefectiblement al seu ús o a acompanyar una traducció a qualsevol d'elles.

L'Acord Europeu sobre Transport Internacional de Mercaderies Perilloses per Carretera (ADR) fet a Ginebra el 30 de setembre de 1957 (BOE núm. 267, de 7 de novembre, i següents) diu, en el seu apartat 2002.3.5, el següent: «Les dades que s'han d'especificar es redactaran en la llengua

oficial del país de partida i, a més a més, si aquesta no fos l'anglès, francès o alemany, en anglès, francès o alemany a no ser que les tarifes internacionals de transport per carretera, si n'hi ha, o en els acords concertats entre els països interessats en el transport disposin el contrari.» En el seu apartat 10385 diu que «Les instruccions escrites hauran de ser redactades pel fabricant o l'expedidor per a cada matèria perillosa o classe de matèries perilloses; aquestes hauran de ser escrites en un dels idiomes del país d'origen; en el cas que aquest idioma difereixi dels dels països de trànsit o de destinació, aquestes instruccions hauran d'escriure's també en aquests últims idiomes».

Finalment, l'Estatut de l'Escola Europea fet a Luxemburg el 12 d'abril de 1957 (BOE núm. 312, de 30 de desembre de 1986) preveu l'organització de l'ensenyament en les llengües maternes dels fills dels funcionaris originaris dels estats membres de les Comunitats Europees (v. el preàmbul i l'article 4).

I.3. PAÍS BASC

per Iñaki AGIRREAZKUENAGA i Edorta COBREROS

Departament de Dret administratiu.

Facultat de Dret de la Universitat del País Basc

A) En esta *Crónica* nos vemos obligados a alterar nuestro esquema tradicional ya que, en primer lugar, debemos dar cuenta de la Ley del Vascuence que con fecha 15 de diciembre de 1986 el Parlamento de Navarra aprobó (BOE de 20 de enero de 1987) y que se presenta como desarrollo del art. 9 LORAFNA: 1. El castellano es la lengua oficial de Navarra. 2. El vascuence tendrá también carácter de lengua oficial en las zonas vascoparlantes de Navarra: *Una Ley foral determinará dichas zonas, regulará el uso oficial del vascuence y, en el marco de la legislación general del Estado, ordenará la enseñanza de esta lengua.*

Esta Ley que, significativamente, en el Proyecto enviado por el Gobierno de Navarra se denominaba Ley del Euskara, fue aprobada con 29 votos a favor (correspondientes a los grupos parlamentarios Socialista, Moderado, Popular y Mixto), 3 votos en contra (de Nacionalistas vascos) y 11 abstenciones (de Unión del Pueblo Navarro). Como fácilmente se aprecia, a diferencia de otras experiencias anteriores en la elaboración de las Leyes Lingüísticas, no puede decirse que se trate de una Ley «consensuada» o de «amplio acuerdo parlamentario», máxime teniendo en cuenta que no contó con el apoyo de parlamentario nacionalista alguno (ni de Herri Batasuna, que no acude al Parlamento —si bien ya había manifestado públicamente su postura contraria a la Ley—, ni de Eusko Alkartasuna, que votó en contra).